Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Ekim 2017
Sayı: 232

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Vergiler ve zamlar işçilerden alıp patronların kasalarını yeniden doldurmak için



Üç bakanın birlikte açıkladığı, önümüzdeki yıl uygulanacak olan vergi artış oranlarını soran gazeteciye başbakan, "MTV müzik televizyonundan mı bahsediyorsunuz? Onunla bizim alakamız yok" diye cevap verdi. Bir gün önce de "ihtiyaç var" diye zammı açıklayan bakanlarını savunmuştu. İki gün geçmeden, cumhurbaşkanı çok buldu, düşürmeye çalışıyoruz dendi. İşte milyonlarca işçinin, memurun alım gücünü düşürecek, toplu sözleşme zamlarını sıfırlayacak, esnafı zorlayacak zamlar böyle kararlaştırılıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Basında %40 olarak açıklanan araç vergisi ön planda tutuldu. Ancak esas vurgun, ücret ve maaşlardan kesilen vergilerin artırılmasında. Ücretliler, hem aylıklarından yapılan gelir vergisi kesintisiyle hem de aldıkları her ürüne ödedikleri vergi ve KDV ile iki kez soyuluyor.

Artışların gerekçesi savunma sanayisinin ihtiyacı imiş. Ne oldu "komşularla sıfır sorun" siyasetine? Milyonlar Erdoğan'a bu siyaset için, refah için, Kürt sorununu çözmesi için oy verdi. Şimdi birinin değil hepsinin tersine hareket ediyor. Üstüne utanmadan başkan olmak için oy istiyor.

Suriye'de el Nusra ile IŞİD ile kol kola girip Esad'ı indirmek için milyarlar döken onlar değil mi? Başaramayıp Kürtler güçlenince, "benim Kürt vatandaşım" dediklerini katletmek için mahalleleri ablukaya alıp insanlar içerdeyken yakıp yıkan, yine onlar değil mi? Rusya'ya böbürlenirken eline düşen, kullanamayacağı füzelere milyarlar ödemek zorunda kalan da kendileri değil mi?

Tüm bu siyasetler, gökten inmedi, adım adım oluşturuldu. Belki bir kısmı dayatıldı ama bizlere sormadan hep kendileri seçtiler. Sonra da en doğrusunu yaptıklarını savudular. Niye onların yaptıklarının bedelini biz ödeyelim? İzledikleri siyasetlerin, yaptıkları yanlışların iyi sonuçları kendilerine, kötü sonuçları işçilere, yoksullara, köylüye mâl ediliyor.

Para lazımsa, bankalar yıllardır kâr patlaması yapıyor, kasaları doldu taştı, onlardan alınsın. Hani faiz lobicileri var ya, işte onlardan. Arabasıyla işe giden, işini yapandan değil, yıllardır işçisinin sırtından üretim ve satış rekorları kıran otomotiv sanayisinin büyük patronlarından alınsın. IŞİD'den ucuza petrol alan, Irak Kürdistanı'ndan gizli anlaşmayla petrol alıp dünyaya satan, herkesin tanıdığı kaçakçı patronlardan alınsın.

Söylenen gerekçeler doğru değil. Evet, Kürtlere karşı savaşta, Suriye'deki savaşta çok harcama yapıldı, yapılıyor. Bunlar için para lazım. Ancak savaşa mecbur değiliz. Savaşı kim istiyorsa, bedelini onlar ödesin.

Savaşın masraflarından öte daralan ekonominin batmaması için devlet kasasından patronlara dağıtılan paranın neden olduğu sorunlar var. Patronlara bol kepçeden verilen para, hiçbir şart getirilmediği için üretime değil, dipsiz kuyuya gitti. Kimi kişisel zevklerine harcadı, kimi dövizle vurgun yapmaya; kimi de paralarını yurt dışına çıkardı. Şimdi bu para ne üretimden geri dönüyor ne de işsizliği azaltıyor. Ancak patronlar, üretim için, mallarını satmak için yine para istiyor. Kasaları yine doldurmak gerek.

Siyasiler, bu yılın başında gelecek yıl çok iyi olacak diyordu. Şimdi, sonraki yıl iyi olacak demeye başladılar. Bu masalları, inanmadığımız halde, daha fazla dinlemeye gerek var mı? (04.10.2017)

Emekçinin Gündemi

İşçilerin birliği, engelleri aşabilir

Ayakkabı fabrikalarında parça başı çalışan işçilere sayacı deniyor. Sayacıların Adana'da ücret zammı talebiyle başlattığı iş bırakma eylemi kısa sürede İstanbul, Konya, Antep ve İzmir'e yayıldı. Sayacılar aynı taleple Manisa, Hatay Antakya ve Bursa'da iş bırakma eylemi yaptı.

10 yıldır aynı ücrete iş yaptıklarını dile getiren sayacılar, ayakkabı imalatçılarından çift başı aldıkları paranın 2 lira zamla 3-4 lira çıkarılmasını ve kayıt dışı çalıştırmanın son bulmasını talep ediyor.

Manisa'daki sayacılar eylemlerini bir hafta sürdürmeyi kararlaştırmıştı ancak parça başına 1 lira zam aldıkları için işbaşı yaptılar.

Evrensel'in yazdığına göre Suriyeli işçilerle birlikte eylemler yapan İzmir Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi'ndeki Türkiyeli sayacılardan biri şunları söyledi: "Suriyeliler ilk geldiğinde biz, bazı şeyleri idrak edemedik. Savaş mağduru insanlardı. Geldiklerinde ceplerinde paraları yoktu. Ucuz dikmeye başladılar. Bu bize de yansıdı. O zaman bu yönde eylemler yaptık. Ancak bugün gelinen noktada anladık ki; Suriyeliler değildi ucuz iş yapmanın sebebi. Suriyelilerle birlikte kazanacağımızı anladık" diye konuştu.

15 yıldır sayacılık yapan başka bir işçi, sağlıksız koşullarda çalıştıklarını belirterek, "Kimyasal maddenin içinde, balinin içinde çalışıyoruz. Çalışma saatlerimiz çok fazla. Sabah saat 8'de iş başı yapıyor, gece 11'lere kadar çalışıyoruz. Haftanın iki günü, üç günü sabahçı kaldığımız günler oluyor. Yakındığımız konulardan biri de bu. Evli olan arkadaşlarımız çocuklarını göremiyorlar. Pazar günleri bir gün tatilimiz var. Bazen o gün de çalışmak zorunda kalıyoruz. Sigortamız yok, zaten sağlık güvencemiz yok. Herhangi bir sağlık sorunu yaşadığımızda masraflarımız artıyor.



Sorunlarımız artıyor. Emeklilik hakkımız yok. Fiyat konusunda yine sıkıntılar çekiyoruz" diye ekledi.

İş kolunda 45 binden fazla işçi, küçüklü büyüklü atölye, sanayi sitesi ve fabrikalarda çalışıyor. Ne iş kanunları, ne SGK kanunları, ne iş güvenliği ne de belediye kanunları buralara etki ediyor. Patronlar, dayanışma içinde istedikleri koşulları, işçilere dayatıyor.

Her şeye rağmen, sadece bir dayanışma derneği kurabilen, sendikası, iş güvencesi olmayan saya işçileri, birbirlerine örnek olup farklı işyeri ve farklı şehirlerde çalışsalar da ortak taleple mücadele etmeyi başardılar. Üstelik tıpkı patronlar gibi yapıp ne OHAL yasakları ne de başka yasakları taktılar. Zam almalarının nedeni, üretimden gelen güçlerini kullanarak işte böyle hep birlikte grev yapmalarıdır.

Aynı fabrikada çalışıp birlik olmakta zorluk çekenlere iyi bir örnek oldular. Patronların, düşük ücret ve uzun çalışma şartlarını Suriyelilere bağlaması yalanını da çok güzel tersine çevirdiler.

Sözleşmesi yaklaşan metal işçileri de, fabrika fabrika ayırıp göstermelik eylem yaptıran sendika bürokratlarına, bu örneği gösterebilirler. (01.10.17)

Belediyede rant kavgası

13 yıldır İstanbul Büyükşehir Belediye başkanlığını yapan Kadir Topbaş'ın "adam yerine konmadığı" gerekçesiyle istifasının ardından, Ankara ve Bursa dahil altı başkanın daha istifasının istendiği medyaya yansıdı.

Erdoğan'ın başkanlığı döneminde danışmanlığını yapan, sonra da yerine gelen Topbaş, Refah Partisi kökenli. İstifasının nedeni, söylediği gibi gururu değil, AKP'li üyelerin kabul ettiği, İstanbul'un 5 ilçesinde değişikliğe izin veren imar planını veto ederek getireceği rantın önünde kıymık olması. Borçsuz bıraktığını söyleği büyükşehir bütçesinin 2.8 milyarı dış borç olmak üzere 4.6 milyar lira borcu var. Şehrin ihtiyacı için bütçesinden ayrılan para ise sadece 1.8 milyar.

Topbaş, AKP'li patronlar ve çıkar çevrelerine çalışan biriydi. İETT işçilerini yıllarca sendikası, sözleşmesiz, zamsız bıraktı. İtfaiyeyi taşeronlaştırdı, başına bir imamı getirmişti. 15 Temmuz'dan sonra, belediye işçilerinin sırtından kazanılan, belediyenin parasıyla AKP propagandası yaptı. Erdoğan'ın dolar bozdurma kampanyasında, kendi parasını değil ama 42 milyar lira bütçeli belediyenin parasını liraya çevirerek, milyarca zarara neden oldu. Yeniden seçilemeyeceği belli olunca, FETÖ'cülüğü hatırlandı, yerine başkasını hazırlamak için sepetlendi.

Yerine gelen Mevlüt Uysal da aynı yolda; 33 kişinin katledildiği Sivas Katliamı sanıklarının avukatlarından, İskenderpaşa Tarikatı'na bağlı olduğu söyleniyor. Bir tarikatçının yerini başkası aldı.

CHP, yeni başkan aleyhine, kamu malının yağmalanması nedeniyle açılmış 18 dava olduğunu açıkladı. Mevlüt Uysal, Başakşehir'de, tarikat lideri, Erdoğan'ın Kuran hocası. YÖK Başkanı Yekta Saraç'ın babası Mehmet Emin Saraç adına belediyenin bütçesinden cami yaptırmıştı. Cami için ayrılan bir başka alanı da Bilal Erdoğan'ın yönettiği TÜRGEV'e bedelsiz verdi.

İstanbulluların oylarıyla seçilen belediye başkanı, hiç oylama yapılmadan değiştirildi. Üstelik, eskisinin kaderini bildiğinden İstanbul'un rantını yiyen patronlara ve siyasilere karşı çok daha boynu bükük olacak biri getirildi. (03.10.17)

"Sıfır tolerans"tan" "sıfır kaza"ya, değişen bir şey yok

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Mayıs-Eylül ayları arasında 'hedef sıfır kaza' kampanyası başlatmıştı.

Kampanya, artan işçi ölümleriyle gündemden düşmeyen 3. Havalimanı inşaat alanında, süslü bir törenle başlatıldı. İnşaat eksenli kampanyada bakanlık bürokratlarının her şehre 2-3 kez gideceği, işçi ve patronlarla görüşeceği, AKP döneminde iş kazalarının %40 azaldığı söylenmişti.

İş kazaları üzerine çalışan İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) isimli derneğe göre, 13 Mayıs ve 12 Eylül arasını kapsayan kampanya dönemi boyunca, yedisi çocuk, yedisi göçmen, en az 753 işçi öldü. Buna göre her gün en az 6 işçi, çalışırken öldü.

Sıfır kaza kampanyasının eksenindeki inşaat sektöründe dört ayda en az 167 işçi öldü. İşçilerin ölüm nedenleri arasında yüksekten düşmeler, ezilme ve göçükler, %66 ile en yüksek oranda. Bu durum, patronların en temel güvenlik tedbirlerini sağlamadan, işçiyi çalışmaya mecbur bıraktığını gösteriyor.

Daha önce tersanelerde artan işçi ölümleri nedeniyle Erdoğan patronları toplamış, iş kazalarına "sıfır tolerans" kampanyası başlatmıştı. Bu kampanyanın en büyük başarısı, işçi ölümlerinin bitmesi değil,



televizyonda haber olmasının sona ermesi oldu.

İş kazaları, kampanyalarla değil, işçilerin çalışma şartlarında doğrudan söz sahibi olmasıyla sona erebilir. (02.10.17)

Kürtlerin tercihine iktidarın öfkesi neden?

Irak Kürdistanı'nda düzenlenen bağımsızlık referandumu, iktidar ve devlet çevrelerinin tepkisine neden oldu. Özellikle Erdoğan tehditkar, aşağılayıcı ve horlayıcı sözler sarfetti. Sonuçta, "tatbikat" adıyla, sınırdaki bir tarlada tank çevirmekten ileri gidilmedi.

Kürtler, Irak'ta, Suriye'de, İran'da ve Türkiye'de, bu ülkelerin halklarıyla birlikte yaşıyor. Tüm halkların devlet kurma hakkı var ama Kürtlerin yok!

Bağımsızlık referandumu, sadece İsrail tarafından desteklendi, Rusya karşı çıkmadı, diğer tüm devletler ise şu veya bu düzeyde karşı çıktı.

Hükümet değil ama Erdoğan, Irak yönetiminden bile daha sert sözler sarfetti. Bunun nedeni kendi kuyruk acısıdır.

Devlet kendi vatandaşı olan Kürtleri katlederken, bağımsız bir Kürdistan'ın kurulması, Türkiye'deki Kürt kitleleri bu yolda cesaretlendirir. İşte iktidarı korkutan budur. Kendi Kürtlerine insanca bir yaşam, siyasi, sosyal haklar tanımadığı için Irak Kürtlerinin bir devlet kurarak bu haklara ulaşmasına karşı çıkıyor. Gerçekten utanç verici.

Bağımsızlık referandumuna en şiddetli tepkiyi gösteren Erdoğan, Barzani tarafından "kandırıldığını" söyledi. Aralarındaki anlaşmanın ne olduğunu öğrenmek bugünlerde bir nebze mümkün. Örneğin Barzani'nin çevresinden bir gazeteci, "Vanayı kapatırım, zor duruma düşerler" diyen Erdoğan'a, "Gemiciklere doldurduğun Kürt petrolünü Meksika Körfezi'ne kadar götürüp satarken sorun yoktu" diye seslendi. Petrol parasının, ABD'nin karşı çıkmasına rağmen Halkbank üzerinden dolaşmasını da Erdoğan'ın dayattığını ekledi.

Irak'ın parçalanma sürecinde Türk devleti, Talabani'ye karşı gerici bir siyasetçi olan Barzani'yi destekledi. Kürdistan özerk yönetimi oluştuğunda, siyasi ve özellikle ekonomik ilişkiler artırıldı. Kürdistan bölgesi, başkalarının yanında, Türk burjuvazisinin de pazarı haline getirildi. Bölgenin neredeyse tek üretimi petrol. Kürdistan petrolü, büyük oranda Türkiye'de işlenip, dünyaya satılıyor.



İşte bu petrolden elde edilen gelirin paylaşımında büyük kavga var. ABD'nin hazırlayıp dayattığı Irak Anayasasına bu nedenle uyulmuyor. Başta ABD olmak üzere, Irak merkezi hükümeti, Türkiye, İran ve Rusya, Kürdistan petrolünde çeşitli düzeylerde etkili olmaya çalışıyor.

Irak merkezi hükümeti, parası Irak'a ödenen Kürdistan petrol gelirinden, Kürdistan hükümetine ödemesi gereken parayı düzenli ödemiyor. Bu nedenle Kürdistan hükümeti, memurlarının, askerlerinin maaşlarını bile düzenli veremiyor. Barzani, uzun zamandır bu sorunun çözülmesini istiyordu.

ABD, tüm baskılarına rağmen, Irak'taki mahalli ve siyasi çevreleri uzlaştıramadı. Petrol fiyatının düşüşü de olumsuz etki yaptı. Şimdi Barzani, bağımsızlığı cebine koyup, Kürdistan petrolü için Irak hükümetini atlayarak doğrudan ABD ile pazarlık yapabilir. Bu durumda Kürdistan petrolünden en çok çıkar sağlayanlardan AKP çevresindeki patronların ellerindekini kaybetme riski doğar. İşte Erdoğan'ın asıl karşı çıkış nedenlerinden biri bu olabilir.

Belki Türk devleti, patronların çıkarları için ekonomik yönden kendine bağımlı, siyasi açıdan zayıf, denetimi altındaki bir Kürdistan devletini kabul etmeye yatkın olabilir ama Erdoğan, şimdilik tam aksi yönde uğraşıyor. Erbil Ticaret ve Sanayı Odası başkanı, Koç topluluğuna ait Beko markasının satış bayisi.

Kürtlerin üzerinde yaşadığı topraklardan çıkan zenginliğin, başkaları tarafından paylaşılması kavgası veriliyor.

Bunun da ötesinde milyonlarca Kürt'ün kendi siyasi geleceklerini belirleme hakkı yok sayılıyor. Kapitalizmde, demokrasi laflarının boş olduğunu bir kez daha gördük. İşte bu nedenle Kürt, Türk, Arap ve diğer tüm halklar, siyasetçilere veya emperyalist güçlere değil, birbirlerine güvenmeli. (02.10.17)

Akşener yeni değil, denenmiş bir siyasetçi

Yıpranan ve iktidardan düşme sürecine giren AKP'ye karşı yeni bir umut olmak için çaba harcayan Meral Akşener ve ekibi, daha kurulmadan, Ankara'da parti binası inşa ettiriyor. İnşaatta çalışan işçilerle konuşan Akşener'in, eli kirli olduğu için tokalaşmaktan çekinen bir işçiye "Kardeşim sen emekçisin, elini elbet sıkacağım" demesi, medyada çok beğenildi. Erdoğan da "kimsesizlerin kimi" laflarıyla iktidara gelmişti, şimdi kimseyi beğenmez oldu.

Akşener, sözde emekçi dostu politikacı laflarını ilk kez kullanmıyor. MHP'nin Ülkü Ocakları'nda aktif isimlerden biriydi, ama 1995'te siyasete atıldığı Doğru Yol Partisi'nde (DYP) Tansu Çiller'e yakın isimlerden biri oldu. Başbakan olan Tansu Çiller'in, Antalya'da hazine arazisinde lüks otel inşa etmesini, gelirinin şehit annelerine aktarılacağını ilan ederek savunmuştu. Ancak lüks otelin Bursalı bir iş adamına verildiği ortaya çıktı. İşte bunun gibi çalışmaları sonucunda 1996'daki Susurluk kazası sonrası, içişleri bakanı istifa etmek zorunda kalınca yerine Akşener getirildi.

Bakanken en önemli işi, ülkücüleri polis yapmak ve mecliste Abdullah Öcalan için 'Ermeni dölü' demesi oldu. Peşinden sözleri için "Ben Türkiye'de yaşayan Ermenileri değil, genel olarak Ermeni ırkını kastettim" diyerek güya özür diledi.

Refah Partisi- DYP koalisyonunun İçişleri Bakanı iken yaşanan 28 Şubat sürecinde askerin sivil siyasete müdahale ettiğini düşünen Meral Akşener, askerle iş birliği yaptığını iddia ettiği, dönemin Emniyet Genel Müdürü'nü değiştirmek için bir gece yarısı yeni müdürüyle emniyete giderek, kapıyı kırarak içeri girip kararını uygulamıştı.

DYP'nin tamamen yıprandığı kesinleşince Akşener, Çiller'le yollarını ayırdı. Parti içi muhalefet cephesine geçerek, Çiller'i devirmeye çalıştı. Hürriyet Gazetesi'ndeki bir röportajında, ''Çiller burjuva kızı'' diyecekti. Başaramayınca, gemiyi ilk terk eden fare olarak, 2001'de daha kurulmadan AKP çevresine katılan ilk DYP'li oldu. Ancak Erdoğan ve arkadaşları tarafından hayal kırıklığına uğratıldığını söyleyerek 5 ay sonra MHP'ye geçti. Bahçeli'nin baş danışmanı oldu.

Aday gösterilmediği 2015 seçimlerine kadar MHP milletvekili, partisini temsilen meclis başkan vekili oldu. Bahçeli'nin önüne geçince 2016'da partisinden atıldı.

Akşener, geçtiğimiz Nisan'da "parti kurmayacağım" açıklaması yapıyordu, Ağustos'ta ise "parti kuracağız" dedi.

Akşener, siyasi çevrelere çok uygun biri. Liderine sadık ama onları her an satabilir, bugün söylediğini yarın yalanlayabilir, çok sert konuşup ardından geri adım atabilir. Araştırma şirketlerinin parti kurulmadan %20 destek bulması boşuna değil.

AKP'nin telaşlanması, engellemeye çalışması Akşener'in başarısının daha inandırıcı bir işareti. Ne de olsa Erdoğan da bu yoldan geçti. Akşener'in hatırlattığı gibi Erdoğan için "muhtar bile olamaz" denmişti. (31.09.17)

TEOG sözde kalktı... ama sınava devam

1 milyon 200 bin ortaokul öğrencisinin zorunlu olarak girdiği TEOG sınavının, hiçbir açıklama, çalışma, bilgilendirme yapılmadan kaldırıldığı duyuruldu.

Eğitim bakanlığı yöneticilerinin TEOG hakkında bilgi veren toplantısının ertesi günü, cumhurbaşkanının "TEOG'a karşıyım" demesi yetti. İşte devlet böyle yönetiliyor. Bedelini de çocuklar dahil tüm kitleler hep birlikte ödüyor.

Ancak her durumda çözülemeyen bir sorun var; bu kadar öğrenciye yetecek lise yok. TEOG emir doğrultusunda kaldırıldı ama mecburen, üç gün sonra yapılacağı açıklandı.

AKP iktidarı döneminde ilköğretimden liseye geçiş biçimi üç kez değiştirildi. Eğitim müfredatları 2009'da ve bu yıl olmak üzere iki kez değiştirildi, eğitimin kademelendirilmesi de bir kez değiştirildi. Ne de olsa "dindar ve kindar" yetiştirmek çok zor. Gençlerin AKP'ye oy vermemesi, uyuşturucu batağına saplanması bunu gösteriyor.

En iyi liselere öğrencilerin %5'ini alacak kadar yer var. Getirilmesi düşünülen eleme sistemi buraları istedikleri gibi dolduracak, çocuğunu iyi okulda okutmak isteyenleri özel liselere mecbur bırakacak.

Ek olarak, "talep var" diye açılan ancak boş kalan imam hatip liselerini doldurmak. Herkesin evinin en yakınında imam hatip var, milli eğitim bunu çoktan garantiledi. (04.10.17)

Irak

Irak: Kürtler çok işe yararlar... ama kendi bağımsızlıklarını istememek şartıyla!

Irak hükümeti, 18 Eylül Pazartesi günü 2005 yılından beri özerk olan Irak Kürdistanı'nın 25 Eylül'de gerçekleştireceği bağımsızlık referandumunu durdurma kararı aldı. Irak hükümetinin söylediğine göre bu referandum anayasaya aykırı. Ama gerçek nedenler farklı.

Irak iktidarı, Başbakan Haydar el İbadi'nin ağzından, Irak Kürdistanı'nın bağımsızlık talebini hoş karşılamadığını açıkça duyurdu. Ama böyle düşünen sadece o değil. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçler ve Türkiye ile İran gibi yerel güçler de buna karşı.

1991'de Saddam Hüseyin'e karşı yapılan Birinci Körfez Savaşından sonra ABD yöneticileri Irak Kürtlerini kullanmayı tercih ettiler. Bu nedenle de Irak Kürt Bölgesi fiilen bir özerklik kazandı ve bu da 2005'te, yani Saddam Hüseyin'in iktidardan düşmesine yol açan İkinci Körfez Savaşı'ndan 2 yıl sonra resmiyet kazandı. Irak'ın diğer bölgeleri emperyalist savaş nedeniyle harap olurken Kürt bölgesi petrol gelirleri ve Türkiye ile olan ticaret gelirleriyle bir refah dönemine kavuştu. Böylece de yerel Kürt iktidarı güçlendi ve hâkim sınıf zenginleşti. Ama Irak Kürtlerinin bağımsızlığını resmen tanımak emperyalist yönetimler için belli ki çözümü olmayan bir sorun.

Irak Kürdistanı Başkanı Mesut Barzani referandum olacağı duyurusunu yapmadan bir gün önce ABD, İngiltere ve Birleşmiş Milletler'in (BM) temsilcilerinden oluşan bir heyeti resmen kabul etmişti. Heyetin amacı Barzani'yi referandumdan vazgeçirmekti. Bölgesel güçler olan Türkiye ve İran da



referanduma karşı olduklarını duyurdular. Türkiye, Irak Kürdistanı'nın bağımsızlığını ilan etmesinin ardından hem komşu Suriye Kürtlerinin hem de daha çok Türkiye'deki Kürtlerin bağımsızlıklarını istemelerinden korkuyor. İran ise Irak iktidarını destekliyor. İran'da toplam 80 milyon nüfusun 8-9 milyonu Kürtlerden oluştuğu için İran da bu konuda Kürtlerin harekete geçmesinden korkuyor.

ABD farklı müttefikleri arasında bir denge oluşturmaya çalışıyor. Bu amaçla ABD'nin Uluslararası Koalisyon temsilcisi Brett McGurk farklı Kürt siyasi oluşumlarının temsilcileriyle görüşüp, DEAŞ'a karşı savaşın daha tam olarak bitmediğini öne sürerek, referandumun bu ortamda zamansız olduğunu ve bunu ileri bir tarihe ertelemek gerektiği konusunda onları ikna etmeye çalıştı.

ABD için sorun, DEAŞ'a karşı savaşta Kürt güçlerine ihtiyacı olmasıdır. Cihatçı milislere karşı savaşın başladığı 2014 yılında mücadeleye katılan silahlı güçler sadece Kürtler oldu. Irak resmi ordusu bölgeyi terk etmişti. Son zamanlarda ise Musul'da yapılan savaşa katılan ilk silahlı güç Kürtler oldu, çünkü Musul'un Kürt topraklarına ait olduğunu savunuyorlardı.

Emperyalist liderler çelişkili bir ortamda oldukları için zaman kazanmaya çalışıyorlar. Bu ortamda Kürtlere sadece mevcut durumu idare etmelerini teklif ediyorlar. Ortadoğu'daki mevcut durum tamamen siyasi bir çıkmaza sürüklenmiş durumdadır, bunun sorumlusu da emperyalizmin uyguladığı siyasettir. LO (22.09.2017)

Almanya

Seçimlerin ardından

Almanya, 24 Eylül'de yapılan seçimin sonuçlarının alınmasından sonra siyasi olarak daha istikrarsız bir döneme girmiş gibi görünüyor. Şansölye (Başbakan) Angela Merkel'in partisi olan Hıristiyan Birlik Partisi CDU/CSU (Hıristiyan Demokrat Birlik (CDU) ve Hıristiyan Sosyal Birlik (CSU) partilerinin birliği) hala liderliğini koruyor. Ancak seçim puanları seçimden seçime daha da düşüyor. Başka partilerle koalisyon hükümeti kurmak için sürdürülen çalışmalar ve müzakereler zor olacak.

Her şeyden önce, parlamentonun görümü, anketlerde çıkan sonuçları da aşarak oyların % 12.6'sını alan Almanya için Alternatif (AfD) adlı aşırı sağ partinin milletvekillerinin parlamentoya girmesiyle sarsıldı. Aşırı sağ, ulusal düzeyde de aynı başarıyı sağladı. Bu 1945'ten beri ilk başarısıydı ve birçok kişiyi çok şaşırttı.

Fransa'daki aşırı sağ parti Front National'in (Ulusal Cephe) katı, sert görünümü yumuşatılırken, AfD aksine, aşağılık, provokasyonlarla damgalanmış, ırkçı, cinsiyet ayrımcılığı yapan, hatta Nazi dönemine karşı hoşgörü ve öykünme sergileyen bir seçim kampanyası yürüterek üslubunu daha da sertleştirip radikalleştirdi. AfD ayrıca Angela Merkel'in kampanyasını mitinglerde yuhalattı, onu çeşitli cezalara, en azından Almanya'yı 2015 yılında kanunsuz bir biçimde mültecilere açtığı için hapis cezasına çarptıracağına dair söz vererek Şansölye'ye kişisel olarak karşı bir kampanya yürüttü.

Almanya'da mülteci sorununun da ötesinde bir göçmen karşıtı duygu gelişiyor ve AfD, Merkel tarafından temsil edilen «*Almanya'da her şey iyi giderdi*» söylemine karşı gelişen öfke duygusu üzerine oynuyor. AfD, Şansölye'ye karşı varolan öfkeyi kanalize edip daha da artırıyor. Bu ise hedefin, sorunların gerçek sorumlusu kapitalistler yerine başka yöne saptırılması anlamına geliyor.

Geriye, özellikle Almanya'da, AfD'nin adayları tarafından üretilip yayılan kin ve nefretin, benzeri görülmediği ve kötü anılar olduğu için yankı bulmuş olması kalıyor. Bu parti şimdiye kadar söylenmeyen ya da söylenemeyenlerin sınırlarını kabaca, hoyratça aştı. Aşırı sağın ulusal çaptaki bu ilk başarısının siyasi sonuçları olacak. Sağa doğru bir kayma daha önceden gerçekleşmeye başlamıştı ve muhtemelen gelecek aylarda daha da artacak.

Şansölye Merkel'in Hristiyan Birlik Partisi CDU/CSU her zaman, hatta 3 dönemin, 12 yıllık iktidarın sonunda hala rahatça ilk sırayı alıyor. Ancak bu defa anketlerin tahminlerinden daha az, % 33 oranında oy almakla kalmadı aynı zamanda ve her şeyden önce de 2013 yılında elde ettiği oy sayısından 2,5 milyona yakın daha az oy aldı. Sadece Merkel'in 2015 yılında mültecilere yönelik siyasetiyle açıklamayacak olan inkar edilemez belli bir yıpranma söz konusu. Gerçeklik daha karmaşık. Eğer seçim sonuçlarını, Merkel'in 2013'teki başarısıyla değil, daha önceki 2009 seçim sonuçlarıyla karşılaştırırsak, CDU bu seçimlerde yüz binlerce daha az oy almasına rağmen yine de en başta yer aldı. Oysa, o dönemde henüz bir milyon mülteci gelmemişti ama emekçilerin varlık koşullarını her zaman için daha da kötüleştiren sefalet, yaşamda güvensizlik ve istikrarsızlık vardı. Bu kalabalık, iğrenme ve bıkkınlık duygularını oylarıyla ifade etmişti.

CDU/CSU tarafından kaybedilen seçmenlerin bir kısmı AfD'yi seçti. Bunların bazıları protesto amacıyla, bazılarıysa fikirlerine katıldıkları için oy verdiler. CDU'nun diğer bir kesimden seçmenleri ise Liberal Demokrat Parti FDP'ye (Freie Demokratische Partei) oy vermeyi seçti. Genel olarak küçük burjuvaziden gelen bu seçmenler, Şansölye'nin «fazla sosyal demokrat» diye adlandırdıkları siyasetini protesto ediyorlar. Onlara göre Şansölye ücretli çalışanlara karşı çok korumacı davranıyor, patronlara karşı ise yeterince uygun ve elverişli davranmıyor. Bu fikirler seçimlerden güçlenerek çıktı. Yöneticiler gelecekteki hükümetin bağrında bu anlamda ağırlıklarını koymaya çalışacaklar.

Sosyal Demokrat Parti SPD'ye gelince, oyların % 20'sini alarak en düşük seçim sonucuna ulaşma yolundaki düşüşünü sürdürüyor. Adayı Martin Schulz, derhal, partisinin CDU/CSU ile birlikte bir koalisyon hükümetinde bulunmayacağını ve muhalefete katılacağını açıkladı. Son yıllarda olduğu gibi, büyük bir koalisyonun küçük bir ortağı olmaya devam etmek, kesinlikle yavaş yavaş intihar anlamına geliyor. SPD bir muhalefet kürü yapmaya girişiyor. Hiçbir şey, bu kürün onu başarılı kılacağının ipuçlarını vermiyor.

Diğer oluşumlara gelince... anketler AfD ile birlikte, radikal denilen sol Die Linke, Yeşiller ve FDP'nin, çok düşük oranlarda, yaklaşık % 10'luk bir oy alacağını öngörmüştü. Ama üçüncü sırayı AfD aldı ve bu ise seçimlerin en önemli, dikkati çeken gerçeği oldu.

Yeni hükümeti kurmak için FDP, Yeşiller, CDU/CSU arasında müzakereler başladı. Mülteciler başta olmak üzere üzere birçok konuda, mültecileri kabul eden Yeşiller ile AfD'nin belirli siyasi görüş ve tavırlarını paylaşan CSU arasında tam bir karşıtların birliği söz konusu olacak. Ancak iktidara bu kadar yaklaşmışken siyasi ayrılıklar nedeniyle geri adım atmaları beklenemez. LO (27.09. 2017)

ABD

Vergi indirimi teklifi: Zenginlere daha çok servet!

Donald Trump ve Parlamenter Cumhuriyetçiler vergi indirimi "tasarısını" açıkladığında, Trump bunun "dev gibi, güzel, koskoca, ülkede şimdiye kadarki en büyük vergi indirimi" olduğunu söyledi.

O ve zengin dostları bakımından haklı olabilir! Geri kalanımız için, bunun dev gibi, koskocaman bir *saldırı* olacağı aşikar.

Buna bir "tasarı" dersek abartmış oluruz: teklif sadece 9 sayfa uzunluğunda ve ayrıntıdan da yoksun. Ama kime yarayıp kime yaramayacağını anlamak için yeter de artar bile.

Urban-Brookings Vergi Politikası Merkezi'nin bir raporuna göre, en yüksek %0.1'lik dilimde olan veya yılda 5 milyon dolardan fazla kazanan bireyler yılda en az 500.000$ geri alacaklar. En yüksek %1'lik, yılda en az 730.000$ kazanan dilim ise 130.000$ harcamaktan kurtulacak. Ancak yılda en fazla 25.000$ kazananlar sadece 60$ geri alacak ve bazılarımız da daha fazla vergi ödeyeceğiz. Bu teklif bize az ya da sıfır fayda sağlayacak fakat zengin bireylere kar bile ettirecek.

Şirketler için daha bile büyük nimet! Kurumlar vergisi haddi %35'ten %20'ye indirilecek, vergi çok düşecek. Trump ve tasarının diğer destekçilerinin iddiası şu ki, mevcut vergi düzeyi, şirketlerin paralarını off-shore yatırıma götürmelerine ve kârın başka ülkelere yaramasına neden oluyor. Ancak herkesin bildiği gibi, zaten hiçbir şirket %35'lik vergi ödemiyor, kurumlar vergi kesintisi gibi yığınla dolap çevirerek şirketlerin çok az (çoğu zaman da hiç) vergi ödemelerine müsaade ediliyor.

Trump'ın iddiasına göre bu kesintilerin çoğu ortadan kaldırılacak; ancak doğal olarak tasarıda bulunmayan bir ayrıntı var: ortadan kaldırılacağı kaleme alınan belirli bir kesinti yok.

Dolayısıyla, zenginler ve şirketlerin daha düşük vergi haddinden sorumlu olduğunu gördüğümüzde, ödeyecekleri gerçek verginin çok daha düşük olacağına kanaat edebiliriz.

Aslında, şirketlere vergi indirimi yapmak, söylenen amaç. Trump, Cumhuriyetçiler ve şirket liderleri hep bir ağızdan, indirim sayesinde biriken paranın daha büyük kısmının şirket yatırımı için kullanılacağını, bunun üretimi artıracağını, ABD'nin çalışan kesimi için daha fazla istihdam ve ücret anlamına geldiğini söylüyorlar.

Saçmalık!

Şirketler bugün zaten rekor düzeyde kâr ediyor. Bu parayla ne yapıyorlar? Kârlarını üretime yatırmak yerine, her geçen gün daha fazla parayı spekülasyona ayırıyorlar: Çünkü bu yolla daha bile fazla parayı daha kolay yoldan kazanıyorlar.

Eğer Trump'ın vergi kesintisinden DAHA BÜYÜK kâr elde ederlerse, spekülasyona daha büyük pay ayıracaklar, yine kendilerinden başkasına faydaları dokunmayacak.

Ancak ödeyecekleri verginin kesintiye uğraması ABD bütçesinde ciddi açıklar yaratacak, bu mebla bazı hesaplamalara göre 10 yıl içinde altı TRİLYON dolar olacak. Bu bütçe açığının bedelini kim ödeyecek? Siyasetçiler, önceki vergi indirimlerinin yarattığı bütçe açığını eğitim, sağlık yardımı ve sigortası ve her türlü sosyal hizmet bütçelerini kısmak için kılıf olarak sürekli kullanıyor. Bunu daha da artıracaklar. Sosyal Güvence'den yığınla parayı ödünç almayı sürdürecekler, sonra da dönüp "kurtarmak için önce tahrip etmemiz lazımdı" diyecekler!

Cumhuriyetçilerin de Demokratların da geçmiş 40 yılda yaptığı her şey üzerine koyularak yine yapılacak, fakat bu sefer daha kötüye gidecek. 40 yılı aşkın süredir işçi sınıfı bu tür saldırıların arttığını ve yoğunlaştığını görüyor, çünkü saldırıları durdurmak için verilmesi gereken mücadele tüm işçi sınıfının mücadelesi. Biz, şimdiye kadar böyle bir mücadelenin filizlendiğini görmedik. Ama filizlenebilir, düşündüğümüzden daha çabuk gelişebilir.

Bu nedenle gerçeklerle yüzleşmeliyiz, yarının kavgalarına hazırlanmalıyız. Trump'ın, diğer siyasetçilerin ve hizmet ettikleri zengin sınıfların söylediği yalanlar, kalplerimizi hedefe koyan birer hançerden başka bir şey değil.Spark (02.10.179

1917 Ekim Devrimi I

Rusya'da bundan bir asır önce işçi sınıfı iktidarı ele geçirdi. Tam yarım yüzyıl önce ise, Marx'ın deyimiyle, Parisli işçiler gök yüzünü fethetmeye kalkıştılar. Ancak Paris Komünü sadece iki buçuk ay sürdü ve Versaylılar tarafından ezildi.

Rus Devrimi tarihteki ilk işçi devletini kalıcı olarak kurdu. Ekim Devrimi sonucunda ortaya çıkan Sovyetler Birliği yerkürenin altıda birini kapsayan bir alana yayılmış ve tüm yirminci yüzyıla damgasını vurmuş olsa da kısa bir sürede Stalizmin oluşması ile yozlaştı ve 1991'de yok oldu.

Rusya'da Çarlığın, toprak ağalarının ve sonra da burjuvazinin iktidarını yıkmak için 3 devrim gerekti.

İlk devrim, 1905 Devrimi, Romanov ailesinin diktatörlüğünü sarstı. İkincisi, Şubat 1917 Devrimi, Avrupa'nın en yaşlı ve en kanlı hanedanını yerle bir etti.

Üçüncüsü, yani Ekim 1917 Devrimi ise birkaç ay sonra emekçilerin iktidarı alıp Sovyetler Birliğini kurmasıyla yeni, komünist bir toplumun temellerini atmaları şeklinde gerçekleşti.

İşçi sınıfı bu devrimlerde belirleyici bir rol oynadı: Her ne kadar azınlıkta olmuş olsa da sömürülen ve ezilen diğer kitleleri de peşinden sürükleyip Ekim 1917'de kendi iktidarını kurmayı başardı.

Yirminci yüzyılın başında, Çarlık ve aristokrasinin yüzyıllardan beri var olan iktidarını yıkmak birçok insana mümkün görünmüyordu.

Kapitalizmin devrimleri ve ekonomik değişiklikleri Avrupa'yı monarşilerin istibdadından kurtardı, ama bu Rusya için geçerli olmadı. Rusya bir zaliminin, toprağa sahip soyluların ve Ortodoks kilisesinin boyunduruğu altındaydı ve bu imtiyazlılar kesinlikle imtiyazlarına dokunulmasını istemiyorlardı.

Kapitalizmin gelişmesi bu gerici iktidarın çürümesini sağlayacak tohumları ekmeye başladı. On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında İngiliz, Alman ve Fransız kapitalistleri Rusya'ya büyük yatırımlar yaptı. Saray çevresi ve yöneticilerin devlet kasalarını talan etmesini ve boşaltmasını fırsat bilen Fransa ve İngiltere ülkenin mali kaynaklarını ele geçirdi.

Bu arada Rusya'nın batısında tekstil, metal ve makina imalatı sanayisinde, kimisi on binlerce işçi çalıştıran fabrikalar kuruldu. Ukrayna ve Sibirya'da ise maden sanayii gelişti. Kafkasya'da, özellikle de Bakü'de deniz kıyısı boyunca o dönemin en büyük petrol kuyuları görülmeye başladı.

Rusya'da sosyalizmi savunan ilk örgütler 1890'lı yıllarda ortaya çıkmaya başladı. Bu örgütler, kısa bir zamanda gözleri önünde inşa edilen ve onları ezen bu yeni dünyanın durumunu anlamaya susamış, mücadele etmeye kararlı bir işçi sınıfı ile tanıştı.

Bu militan ve sosyalist gruplar, 19'uncu yüzyıl boyunca rejime karşı mücadele eden birkaç kuşak erkek ve kadın militan çevrelerin birikimlerine dayanıyordu.

Monarşi rejimine kafa tutabilecek bir burjuvazinin yokluğu ortamında istibdat rejimine kafa tutmayı aydınlar üstlenmişti. Ama bunun bedelini çok ağır ödediler. Binlerce aydın sürgün edildi, mecburi çalışma kamplarına hapsedildi, göç etmeye zorlandı ve hatta bazen infaz edildiler; örneğin, Lenin'in ağabeyi Alexandre Ulyanov, Çar'a karşı suikast hazırlıkları yaptığı suçlamasıyla 19 yaşında asılmıştı.

Binlerce Dekabrist, popülist, öğrenci, ilkokul öğretmeni ve genç aydın bu adaletsiz düzeni sarsmaya çalışıyordu. Bu isyankârlar, Rusya'yı geri kalmış konumundan kurtarabilecek tek güç olarak gördükleri köylülüğe doğru yöneldi.

Onlar "halka gidelim" diyorlardı. Ama köylüler onların beklentilerine yanıt vermedi ve aralarından bazıları çözüm olarak terörizme yöneldi. Bazı vali ve bakanlar, hatta Çar'ın ta kendisi, İkinci Aleksandr katledildi. Ama tüm bunlara rağmen rejim hiç de sarsılmadı.

Öyle ise ne yapmalı? Özgürlük ve demokrasiye susamış gençler kendilerine bu soruyu sordu. Bu soru, devlete karşı cinayet işleme suçlamasıyla önce idama sonra da zindana mahkum olan ütopyacı bir sosyalistin, Çernişevski'nin, hücresinde yazdığı romanın ismi oldu. Bundan 40 yıl sonra ise Lenin, bu "Ne Yapmalı?" başlığını, "Günümüzün alevli sorularına cevap" diye yazdı. Bu arada istibdat rejiminin düşmanları popülizm ile terörizmin başarısızlıklarından dersler çıkardı. Bunların başında gelenlerden, eski bir popülist olan Georges Plehanov, Marksizmi Rusya'ya taşıdı ve Emeğin Kurtuluşu grubunu kurdu.

O ve yoldaşları mülk sahiplerinin düzenini sadece işçi sınıfının yıkabileceğine ve böylece toplumun yeni temeller, yani komünist temeller üzerinde yeniden inşa edilebileceğine inanıyordu.

Rusya'da böyle bir programı savunmak için birçok

engeli aşmak gerekiyordu. Rejim tüm sendikal ve siyasi örgütlere baskılar uyguluyor ve sosyalist basını da yasaklıyordu. Polis ise militanlara feci baskılar uyguluyordu, öyle ki kendi aralarında ancak bir gölün ortasında veya bir ormanın ücra bir köşesinde dikkatleri çekmeden toplanabiliyorlardı. Sansür engelini aşmak içinse ya ülke dışında baskı yapıp yayınları illegal yollarla ülkeye sokuyorlardı ya da yakın arkadaşların evlerine yasa dışı teksir sistemleri kuruyorlardı.

20'nci yüzyılın başında işçi sınıfının mücadelecilik düzeyinde bir artış görüldü.

Grevler arttı, emekçiler örgütlenmeye başladı. Ancak bazen polisin dikkatini çekmemek için kentten uzak yerlerde, örneğin Don bölgesinin ücra köşelerinde, yüzlerce kişi bir araya gelerek toplanabiliyorlardı.

1898 yılında, Lenin ve Martov'un İşçi Sınıfının Kurtuluşu için Birlik grubu dahil 3 sosyalist grubun birleşmesiyle Sosyal Demokrat İşçi Partisi oluşturuldu.

Bu partinin yayın organı İskra (Rusça'da kıvılcım demek), rejime karşı mücadele edip devrime ulaşabilmek için işçi sınıfını örgütlemeyi hedef aldı. Okul olarak kullandığı eğitim sistemine çoğunlukla 14-15 yaşlarında lise öğrencileri ile genç çıraklar katılıyordu. Bunlar arasında Lenin'in başını çektiği Bolşevik akım oluştu.

Rus sosyal demokrasisinin diğer akımı olan Menşeviklerden farklı olarak, Bolşevikler, Çarlığa karşı ve demokratik haklar mücadelesinde işçi sınıfının burjuvazinin peşine takılmamasını savundular.

Önceki yüzyıllarda, önce İngiltere'de ve ardından Fransa'da gerçekleştirilmiş olan demokratik devrimin gerçekleşmesi, Rusya'da burjuvazinin zayıf olması nedeniyle, bir hayaldi. İşte bu nedenle demokratik reformları ancak işçi sınıfı gerçekleştirebilirdi. Ama bunu yaparken de mücadelenin önderliğini sahiplenmeli ve aynı zamanda Rusya'daki baskı rejimine karşı mücadele eden köylülüğe ve emperyalist burjuvaziye karşı verilen mücadeleye öncülük etmeliydi.

Çarlık, işçi sınıfına böyle bir fırsat yarattı. Rusya, Uzak Doğu'da rakibi Japonya'nın önünü kesebilmek için, felaketle sonuçlanan bir savaş girişiminde bulundu. 1905 yılı başında Pasifik denizindeki Rus donanmasının teslim olduğu haberi gelir gelmez St. Petersburg'da grevler yayıldı. Rusya'daki istibdat rejimi, ayakları kilden yapılmış bir ejderhaya benziyordu; kitleler seslerini duyurmanın zamanının geldiğini gördüler.

Rekor bir süre içinde 135 bin kişi özgürlük, siyasi tutukluların serbest bırakılması ve 8 saatlik iş günü için bir bildirgeye imza attı. 9 Ocak Pazar günü çok kalabalık bir kortej dini yaftalar taşıyarak, bir papazın öncülüğünde, bu bildirgeyi Çar'a iletmek için Kışlık Saraya doğru yola çıktı. Asker kitleye karşı ateş açtı, yüzlerce insan öldü ve binlerce insan yaralandı.

Bu Kanlı Pazar hareketi bitiremedi, aksine devrimin başlangıcı oldu. O zamana kadar görülmemiş bir grev dalgası tüm sanayi merkezlerine yayıldı. Burjuvazi ise durumu fırsat bilerek anayasal demokrasi fikrini taşıyan Kadetler partisi etrafında birleşti.

Ama devrim dinamiğinin kendi özgü bir mantığı vardı. Her askeri yenilgi sonucu kendine güven arttı, basın sansüre meydan okudu, üniversitelerde bir araya gelen öğrencilerle işçiler ayaklanma çağrısı yaptılar. Baskı altında tutulan azınlıklar ise fırsattan yararlanarak baş kaldırdılar.

1905 devrimi bastırılmış olsa da toplumda derin izler ve büyük bir birikim bıraktı ve bunlar da etkisini 1917'de gösterdi.

7 Kasım 1917'de Lenin Petrograd İşçi ve Asker Sovyetine hitaben şunları söyledi: "Yoldaşlar, işçi köylü devrimi başlamıştır. Bu işçi köylü devrimi ne anlama gelir? Burjuvazinin en ufak katılımı olmadan bizim kendi iktidarımıza, Sovyet hükümetine sahip olacağımız anlamına gelir (…) baskı altındaki kitleler kendi iktidarını yaratacaktır." Lenin sözlerini şöyle tamamladı: "Biz bugün Rusya'da proleter sosyalist bir devletin kurulmasına kendimizi adamalıyız. Yaşasın Dünya Sosyalist Devrimi."

Lenin ve Bolşevikler için bu yalnızca bir başlangıçtı: Dünya sosyalist devriminin bir başlangıcı. Yeni bir dönem herkesin gözleri önünde başlıyordu… Baskı altındaki kitleler için sınırsız umut demek olan; aynı zamanda da ilerlemeleri, geri çekilmeleri ve hatalarıyla dünya çapında mücadele demek olan bir dönem.

Bunun yanı sıra 7 Kasım 1917 (24 Ekim) tarihi aynı zamanda bir sonuca, yani 8 ay önce kitlelerin aniden sokaklara dökülmesiyle başlayan dönemin doruğuna işaret etti.

Aniden, hatta beklenmedik bir şekilde meydana gelen siyasi ve toplumsal patlama, hemen herkesi hayrete düşürdü.

Dünyayı sarsan devrim günleri Şubat'ta başlıyordu. Başlangıçta devrimin içinde yer alanların çoğu hala devrimin, daha doğrusu başarmak zorunda oldukları görevlerin tam olarak farkında değildi.

Aslında yaklaşık 3 yıldır kanlı bir savaşa gömülmüş olan o günkü Rusya'da 8 Mart (23 Şubat) Uluslararası Kadınlar Günü için örgütlenen gösterilerin birkaç gün içerisinde bütün ülkeyi saracak bir dalganın başlangıcı olacağını düşünen çok az insan vardı.

Çar diktatörlüğünü ve tamamen kokuşmuş rejimini süpürüp atmak yalnızca 5 gün aldı. Bu günler dünyayı gerçekten, hem de az buz değil, tam kökünden sarsmıştı.

Güncel... Güncel... Güncel...

Kadına, devlet eliyle dini şiddet

Tüm dünyada 25 Ekim, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Gün olarak anılıyor. Son yıllarda savaş ve çatışmaların neden olduğu göçler, göçmen karşıtlığının ve dini gericiliğin tırmanışı, kadınların yaşam koşullarını kötüleştirdiği gibi kadına yönelik şiddeti de artırdı. Çatışma içindeki örgütlerden devlet güçlerine, tarikatlardan sıradan insanlara kadar, her kesimden kaynaklanan şiddet arttı.

Buna rağmen medyada en çok gündemde tutulan, erkeklerin kadınlara yönelik bireysel şiddeti oluyor. Böylece, planlı ve örgütlü bir şekilde kurumlar, hatta kanunlar eliyle yürütülen şiddetin üstü örtülüyor, görmezden geliniyor.

Bunun son örneği daha önce gündeme getirilen ve o dönem tepki çektiği halde şimdilerde yasalaştırılmaya çalışılan, imamlara resmi nikah kıyma hakkı veren yasa değişikliği. Yasayı çıkarmak isteyen iktidar, resmi nikahın varlığını sürdüreceğini söyleyerek eleştirileri geçiştiriyor ancak değişikliğe neden gerek duyulduğunu açıklayamıyor.

Yasaya karşı çıkanların farklı gerekçeleri var. Diğer dinlere mensup olanları gündeme getirip eşitlik ilkesine aykırı bulanlar var, laikliğe aykırı bulanlar var.

Devletin en büyük kurumlarından biri olan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 100 bini aşkın çalışanı var. Bu çalışanların çoğu imam ya da vaiz. Bir kısmı tıpkı Fethullah Gülen gibi hiç eğitim almamış, AKP tarafından maaşa bağlanmış tarikatçılar.



Milli eğitim kitaplarında bile evlenmenin kadınlar için dini ibadet gibi olduğu yazılıyken, bu imamların, genç kadınların, hatta çocuk yaştakilerin zorla veya dini gerekçelerle mecbur bırakılarak ya da kandırılarak evlendirmeyeceğine nasıl güvenilebilir? Belediye görevlisi, kimliğe bakıp yaşı tutmayan birine nikah kıyamaz, suçlu duruma düşer, işinden olur. İmamı kim suçlayacak?

Evlenme baskısı altındaki genç kadınların, nikah memuruna bu gerçeği söyleyip yardım istemesinin birçok örneği var. Evlenmeyi reddetmenin, ailenin evlendirme kararına karşı çıkmanın dinin gereklerine itiraz kabul edildiği bir ortamda, baskı altındaki genç kadınlar imama bunu nasıl söyleyecek? Hele bir de cinsel saldırganı ile evlendiriliyor veya para karşılığında ailesi tarafından yaşlı birine satılıyorsa.

Bunların da ötesinde evlilik, sosyal değil, dini bir hale getiriliyor. Böylece boşanma da dini bir birleşmeyi bitirmek anlamına gelecek. Bu hem ayırımcılık hem de şiddettir.

Böylece kadın üzerindeki erkek denetimine paralel olarak süren dinsel denetim, yasalar yoluyla devlet tarafından güçlendirilmiş olacak. İşte kadınlar böyle güçsüz hale getiriliyor ve bu nedenle çok yönlü şiddete maruz kalıyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.